

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně: **H. B.**, zastoupené JUDr. Karlem Fouskem, advokátem se sídlem Masarykovo náměstí 83, Bělá pod Bezdězem, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2003, č. j. OAM-6818/VL-07-P05-2001, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2004, č. j. 47 Az 406/2003-36,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Shora uvedeným rozhodnutím, žalovaný neudělil žalobkyni azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně rozhodl tak, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobkyně citovala řadu ustanovení správního řádu, která správní orgán v řízení porušil a trvala na tom, že splnila zákonné podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a pro vztazení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Ke skutkovým důvodům odkázala na žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru a další spisový materiál. Navrhla, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 21. 12. 2004. V řízení před správním orgánem neshledal krajský soud vady vytýkané žalobkyní ani jiné vady, pro které by měl napadené rozhodnutí zrušit; v odůvodnění rozsudku se rovněž ztotožnil se žalovaným v posouzení důvodu, pro nějž jí žalovaný neudělil azyl. Ze správního spisu vyplynulo, že skutečným důvodem odchodu žalobkyně z Ukrajiny byly pouze důvody ekonomické a snaha o legalizaci pobytu na území České republiky, jak ostatně žalobkyně sama uváděla při pohovorech před správním orgánem. Žalovaný po provedeném řízení usoudil, že azyl nelze žalobkyni udělit, neboť nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12, § 13, § 14 zákona o azylu, a dále neshledal ani překážku vycestování podle § 91 zákona o azylu, a krajský soud mu dal po přezkoumání napadeného rozhodnutí v rámci žalobních bodů svým rozsudkem za pravdu.

Proti zamítavému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též stěžovatelka) včas kasační stížnost, avšak argumentačně velmi sporou, založenou na důvodech uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Uvedla, že se krajský soud řádně nevypořádal se všemi skutečnostmi, které jsou součástí správního spisu a proto nesprávně posoudil podmínky pro udělení azylu. Správní orgán nepostupoval ve shodě s § 32 odst. 2 správního řádu, nezjistil totiž řádně a úplně skutečný stav věci, nezkoumal totiž její individuální situaci v domovské zemi, ač ve správním řízení popsala řádně svůj stav, svoji ekonomickou situaci, pro kterou byla nucena zemi opustit. Rozhodnutí správního orgánu postrádá i formální náležitosti, neboť z rozhodnutí nevyplývá, čím se při rozhodování správní orgán řídil a které skutečnosti byly podkladem pro jeho rozhodnutí. Žalobkyně neměla finanční zdroje na pokrytí nákladů spojených s bydlením a po příchodu do České republiky chtěla svůj pobyt zde legalizovat. Tyto skutečnosti správnímu orgánu uváděla již od počátku azylového řízení. Soud i správní orgán se od počátku zaměřily na udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, neuvedly však řádně důvody pro takové rozhodnutí. Soudu vytkla, že nezkoumal, zda Ukrajina splňuje podmínky definice bezpečné země. Odkázala na žádost o udělení azylu a na správní spis. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil.

Žalovaný ve svém vyjádření důvodnost námitek žalobkyně odmítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a shledal kasační stížnost nedůvodnou.

Pokud jde o řízení před správním orgánem, lze obecně uvést, že povinností správního orgánu je respektovat základní pravidla řízení vyplývající z § 3 správního řádu a vyjadřující v obecné formě hlavní zásady správního řízení. V řízení o azylu je pro posouzení rozsahu dokazování rozhodné, které skutečnosti uvede žadatel v žádosti o azyl, při pohovoru, nebo v jiných podáních učiněných do vydání rozhodnutí. Je to žadatel, který se domáhá udělení azylu a který tvrdí skutečnosti, na jejichž základě správní orgán o jeho žádosti rozhoduje.

Namítá-li v tomto případě stěžovatelka, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, nemůže s ní Nejvyšší správní soud souhlasit. Posuzování žádosti o udělení azylu sestává z řady procesních a materiálních hledisek obsažených v zákoně o azylu, které je nutno vidět v jejich vzájemné provázanosti a také časové souslednosti. Povinností žadatele o azyl je tvrdit skutečnosti, na základě nichž mu má být azyl udělen. Toto tvrzení žadatele není možné

nahradiť žádným postupem žalovaného. Uvedla-li žalobkyně ve správním řízení jako důvod pro udělení azylu skutečnost, že nemá finanční prostředky na úhradu bydlení a snahu o legalizaci pobytu na území České republiky, pak takovým tvrzením vymezila rozsah zkoumání uvedených důvodů, tedy, zda takové důvody jsou zákonnými důvody pro udělení azylu.

Žalobkyně v kasační stížnosti uvedla, že dle jejího názoru byly dány důvody k tomu, aby jí byl poskytnut azyl podle § 12 zákona o azylu. Toto tvrzení je třeba odmítnout, neboť ani Nejvyšší správní soud neshledal, že by žalobkyně v průběhu celého správního řízení uváděla cokoliv, co by nasvědčovalo tomu, že žádá o azyl z jiného důvodu, než důvodu ekonomického a legalizace pobytu na území ČR.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Žádný z těchto důvodů však stěžovatelka nikdy v průběhu správního řízení neuváděla.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil s krajským soudem v závěru, že stěžovatelčina životní situace na Ukrajině, neschází o tom, že by byla pronásledována, případně že by zakoušela odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že neměla na bydlení, měla velké dluhy, které nebyla schopna splácet. Soud v předcházejícím řízení správně uzavřel, že takové důvody nejsou důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu. Námitka, že správní orgán vycházel při posouzení skutečností pro udělení azylu pouze ze zpráv o stavu v zemi a nezohlednil tak její individuální situaci ve vztahu k obecné situaci v zemi, byla však uplatněna až v kasační stížnosti a soud proto nemohl již k této námitce přihlížet (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Ostatně tato námitka by nemohla v daném případě ničeho v pozici stěžovatelky změnit.

Nejvyšší správní soud tedy shledal její námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. listopadu 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu